

Leven

Dorst op de planken

Op de foto een scène met Trudy de Jong en Theo de Groot uit *Spiritus* van toneelgroep Dorst. Vanavond staat de voorstelling in Hellevoetsluis. Voor informatie en speellijst: toneelgroepdorst.nl
Foto: Ben van Duin

INTERVIEW TRUDY DE JONG EN THEO DE GROOT, ECHTPAAR IN ZAKEN EN THEATER

Trudy en Theo treden op met een gezelschap voor oudere acteurs en runnen een antiekzaak. 'Wij hebben een goede smaak.'

Door **Aimée Kiene**
Foto **Joost van den Broek**

Spelen en struinen

Het is de uitgelezen locatie om het over smaak te hebben: vintage-winkel De Droomfabriek De Groot en De Jong aan de Spiegelstraat in Amsterdam. Een sfeervolle winkel, uitpuilend van antieke tassen, oude sieraden, jurken, schoenen. De vitrines liggen vol met kleurrijke bijouerieën die het licht van de kroonluchters weerkaatsen vanachter het glas. 'Wij hebben een heel goede smaak', zegt Trudy de Jong stellig. Met 'wij' doelt De Jong (1948) op zichzelf en op haar partner Theo de Groot (1948). Ze zijn beiden acteur, getrouwd, en eigenaren van deze en nog een andere winkel in Amsterdam. En ze maken deel uit van de door hen opgerichte toneelgroep Dorst, die deze maanden met het stuk *Spiritus* door het land toert.

De Jong (de afgelopen weken ook te zien in de televisieserie *Overspel*) en De Groot kennen elkaar van de toneelschool. Het toneel was er eerst, de antiekhandel werd hun later 'in de schoot geworpen', toen De Jongs moeder naar het rusthuis ging en de winkel niet meer kon bestieren. Toen was duidelijk dat De Jong en De Groot haar werk gingen voortzetten.

De Jong: 'Ik heb mijn smaak echt ontwikkeld dankzij en door mijn ouders. Zij hebben hun leven lang verzameld: zilverwerk, porselein, ivoor, Perzische tapijten. Als klein meisje was ik dol op de tondeldozen en de zilveren pepermuntdoosjes. Ik kwam met allerlei stijlen in aanraking; zo leer je onderscheid maken tussen mooi is en wat niet.'

De Groot: 'Mijn vader was goudsmid, hij wilde altijd dat ik hem zou opvolgen in de zaak. Dat wilde ik natuurlijk niet, het toneel trok mij, of de journalistiek. Hij zou me nu moeten zien zitten, tussen de sieraden.'

Van achter zijn bureau, achterin de antiekwinkel, verkoopt De Groot ook de voorstellingen van hun theatergroep. De Jong: 'We repeteren hier vaak de tekst, en dan stoppen we even als er een klant binnenkomt. Theo doet de verkoop, de pr, de boekhouding. Hij heeft altijd zijn zwarte tas met papieren bij zich. We noemen hem de directeur.' De theatergroep Dorst

'Het stuk had succes en de gedachte was: kunnen we hiermee niet op reis? Theo belde de theaters en verkocht prompt zestig voorstellingen'

ontstond een jaar of zes geleden. In 2004 speelden ze een lunchvoorstelling in het Amsterdamse Bellevue theater, samen met actrice Elsje de Wijn. Het stuk had succes en de gedachte was: kunnen we hiermee niet op reis? De Groot belde de theaters en verkocht prompt zestig voorstellingen.

De Jong: 'Geestig, hè?'

De Groot: 'Normaal gesproken richt je zo'n eigen gezelschap op als je van de toneelschool komt, wij doen het op onze oude dag.'

En zo kwamen er meer stukken, met De Wijn, De Groot en De Jong als kerngroep van acteurs. De Groot: 'Wij zoeken er schrijvers, acteurs en regisseurs bij die wij goed vinden. We zeggen: wat gaan we doen? Waar willen we het over hebben?'

De Jong: 'Het is echt theater maken, meer dan alleen acteren. We bemoeien ons met de regie, het decor, het licht, het geluid. We voelen ons verantwoordelijk voor alles, tot en met de panty die ik draag.'

De Groot: 'Het stuk dat we nu spelen, *Spiritus*, is van Geert Bischoff. Het gaat over de wereld na Wilders. Er is zo veel veranderd: is dat beter? Is dat slechter? Als je ouder wordt valt op: alles wordt vlakker, minder inhoudelijk, de diepgang ontbreekt. Kranten worden kleiner, toneelrecensies zijn nog maar zo groot (maakt gebaar met duim en wijsvinger).

'Het stuk gaat over de tegenstelling tussen traditie en de snelle ontwikkelingen die je bijna niet kunt bijhouden. Een oude jeneverstokerij moet kijken voor iets trendy's: een *concept-*

store. Intussen woedt een strijd om de erfenis, er zijn relationele strubbelingen, de vader is verdwenen.'

De bus waarin het gezelschap langs de theaters toert (met De Groot achter het stuur), is dezelfde verlengde blauwe Volkswagenbus waarin De Jong en De Groot de markten afstruinen in Frankrijk en Engeland naar spullen voor de winkel. De Jong: 'Dat is om vier uur opstaan, veel sjouwen; keihard werken. Op dat moment is er niets romantisch aan. Maar het is een avontuur, op jacht gaan naar mooie dingen. In een ruimte vol met spullen, haal ik eruit wat ik uniek vind, of bijzonder, of mooi. Laatst kocht ik hoedenstandaards, negen stuks. Rare dingen, maar ik heb ze meteen allemaal verkocht.'

De Groot: 'Antiek en theater, ogenschijnlijk heeft het niet veel met elkaar te maken.' De Jong: 'En tegelijkertijd alles. Theater moet iets oproepen: je gaat nadenken, je raakt ontroerd, of kwaad. Dingen die je verzamelt, roepen ook iets op. Elk paar oorbellen dat hier door je handen gaat, doet iets met je: geeft je een gedachte, een associatie, een gevoel. Dat willen wij veroorzaken. Het is net als een rol: die bouw je zorgvuldig op. Wij pleuren hier nooit zo maar iets neer.'

De volgende voorstelling van theatergroep Dorst is een monoloog. De Jong speelt daarin modeontwerpster Coco Chanel. Trots toont De Jong vintage Chanel-hakken in het typerende zwart-wit. Op de kop getikt in de Verenigde Staten. 'Ze stonden in de etalage, maar ik heb ze eruit gehaald. Die moet ik aan op toneel.'